

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

E - ISSN: 3139 -1893

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி சிறுகதைகள் காட்டும் சமூகத்தில் கைம்பெண்களின் நிலை

சத்திய செல்வி. ரா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், பதிவு எண்: (20PHTMF012), தமிழ்த்துறை,

அவினாசிலிங்கம் மனையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம், கோயம்புத்தூர் - 641043.

முனைவர் கீதா. ம

உதவி பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, அவினாசிலிங்கம் மனையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம்,

கோயம்புத்தூர் - 641043

ஆய்வு சுருக்கம்

ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினியின் சிறுகதைகள் காட்டும் கைம்பெண்களின் சமூக நிலையை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். சமூகத்தில் கைம்பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் அவமதிப்பு, ஒதுக்கல், பொருளாதார நெருக்கடி, குடும்ப வன்முறை மற்றும் ஆன்மீகப் புறக்கணிப்பு போன்ற பிரச்சினைகள் இவ்வாய்வில் விவாதிக்கப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியம் முதல் இன்றைய காலம் வரை கைம்பெண்களின் துயர்நிலை தொடர்வதை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், பாரதிதாசன் கவிதைகள் போன்ற இலக்கியச் சான்றுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினியின் 'பூஜை', 'நதியைக் கைது பண்ணு', 'சிலம்பின் மிச்சம்' ஆகிய சிறுகதைகள் மூலம் கைம்பெண்கள் கோயில் வழிபாடு, குடும்ப உறவுகள், கலை மற்றும் தொழில் துறைகளில் எவ்வாறு புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைக் கட்டுரை விளக்குகிறது. சமூகத்தின் ஆணாதிக்க மனப்பான்மை காரணமாக கைம்பெண்கள் இன்னும் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளாகின்றனர் என்பதும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. பெண்கள் கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பில் முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தாலும், கைம்பெண்களை நோக்கிய சமூகப் பார்வை முழுமையாக மாறவில்லை; அவர்களுக்கான சமத்துவமும் மரியாதையும் இன்னும் அவசியமாக உள்ளன என்பதை இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகிறது.

திறவு சொற்கள் : கைம்பெண்கள், கைம்பெண்கள், சமூக நிலை, ஆணாதிக்கம் , சமூகப் புறக்கணிப்பு, குடும்ப வன்முறை, பெண்ணியம்.

முன்னுரை

சிறுகதைகள் என்பவை ஒரு சமூகத்தின் உண்மையான நிழற்படங்களாகத் திகழ்கின்றன. அவை மனிதனின் ஆழமான உணர்வுகள், அன்றாட வாழ்வியல் சிக்கல்கள் மற்றும் காலமாற்றங்களை மிகச் சுருக்கமாகவும் அதே சமயம் தீவிரமாகவும் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் கொண்டவை. குறிப்பாக, தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் பெண் சார்ந்த சமூகச் சிக்கல்கள் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றன.

பெண்ணின் சமூக நிலை, அவளுடைய அடிப்படை உரிமைகள், அவள் எதிர்கொள்ளும் அநீதிகள் மற்றும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் போன்றவை சிறுகதைகளின் வழியாகப் பலவாறாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இத்தகைய கதைகள் பெண்ணின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை மட்டும் பேசுவதை அல்ல; மாறாக, ஒட்டுமொத்த சமூக அமைப்பின் குறைபாடுகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் விழிப்புணர்வு ஆயுதங்களாகும்.

காலங்காலமாக ஆண் என்பவனைத் தலைமைத் தகுதி உடையவனாகவும், பெண் என்பவனை அவனுக்கு அடங்கி வாழ்பவனாகவும் கட்டமைத்துள்ளது. ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் ஆணின் ஆதரவும் அன்பும் இல்லாத நிலை ஏற்படும்போது, அவள் சந்திக்கும் உடலியல், உளவியல் மற்றும் சமூகச் சிக்கல்கள் அளவிடற்கரியவை. இத்தகைய சூழலைத் தனது கூர்மையான எழுத்தாற்றலால் பதிவு செய்துள்ளார் சமகால முதன்மை எழுத்தாளர் ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி. இக்கட்டுரை, அவரது சிறுகதைகளின் வழியே கைம்பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் அவல நிலையை விரிவாக ஆராய்கிறது.

சமூகம் மற்றும் பெண்களின் நிலை

சமூகம் என்பது ஒரே இடத்தில், ஒரே காலத்தில் வாழும் மக்களின் ஒற்றுமையான வாழ்வியல் அமைப்பாகும். மனிதன் எப்போதும் தனித்து வாழாமல் அடுத்தவருடன் இணைந்து வாழ்கிறான். இந்த இணைந்த வாழ்வை முறைப்படுத்தவே உறவுகள், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சட்டங்கள் மற்றும் பண்பாடுகள் உருவாயின. ஆதிமனிதர்கள் காடுமேடுகளில், தனியாக ஆதரவற்ற விலங்குடன் தாமும் ஒரு விலங்காய் இருந்த நிலை மாறி, அவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் ஒன்றி ஓரிடத்தில் தங்கி வாழத் தலைப்பட்ட போதே சமூகம் உருவாயிற்று எனலாம்.

பெண் என்பவள் இந்தச் சமூகத்தின் அத்தியாவசிய அங்கமாக விளங்குகிறாள். வரலாற்றுப் பூர்வமாகப் பார்க்கும்போது, பழங்காலத்தில் பெண் சமமான இடத்தைப் பெற்றிருந்தாள். குடும்ப நிர்வாகம், பொருளாதாரம், கல்வி என அனைத்திலும் அவளுக்குப் பங்கிருந்தது. ஆனால் காலம் மாற மாற, ஆணாதிக்கம் வேரூன்றி அவளது சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது; அவளுக்குக் கல்வி மறுக்கப்பட்டு, உரிமைகள் ஒடுக்கப்பட்டன. இதன் உச்சகட்ட கொடுமையைக் கணவனை இழந்த கைம்பெண்களே அனுபவிக்க நேரிடுகிறது.

இலக்கியங்களில் கைம்மை நிலை பற்றிய பதிவுகள்

தமிழ்ச் சமூகத்தில் கைம்பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் துயரங்கள் சங்க காலம் தொட்டே இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளன. கணவன் இறந்தவுடன் பெண்ணின் மங்கல அடையாளங்கள் மற்றும் அவளது அழகின் குறியீடான கூந்தலைக் களைவது அன்றைய வழக்கம் என்பதைப் புறநானூறு காட்டுகிறது. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைக் கல்லாடனார் பாடியபோது,

“மெய்ம் மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்

ஒன்றுதல் மகளிர் கைம்மைகூர

அவிர் அறல் கடுக்கும் அம்மென்

குவை இருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே”

(புறநானூறு, 25:10-14)

என்று பாடுகின்றார். நெடுஞ்செழியனே நீ படையெடுத்துப் பகைவரை அழிப்பதால், பகைவர்களது மனைவியர் கைம்மையை மேற்கொள்ள வேண்டி விளங்கித் தோன்றும் ஆற்றின் கரிய தலைமுடியினைக் களைந்தார்கள் என்று கைம்பெண்கள் கூந்தலைக் களைந்ததை எடுத்துரைக்கின்றார்.

சோழனுடன் நடந்த ஒல்லையூர்ப் போரில் பூதப்பாண்டியன் இறந்தபோது, அவனது மனைவி பேராற்றல் மிக்க பெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாய முற்பட்டாள். அவளைத் தடுத்த சான்றோர்களை நோக்கி, கணவனை இழந்த பின் தான் வாழப் போகும் கைம்மை வாழ்க்கை எவ்வளவு கொடுமானது என்பதை அவள் பின்வருமாறு விவரிக்கிறாள்:

“அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந்திட்ட

காழ்போல் நல்விளார் நறுநெய் தீண்டாது

அடையிடைக் கிடந்த கைபிடி பிண்டம்

வெள் என் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட

வேளை உவந்தனை வல்சியாக”

(புறநானூறு, 246)

நறுமண நெய்யோ, நல்ல உணவோ இன்றி, வெறும் புளி சேர்த்துக் சமைத்த வேப்ப இலையையும் சுவையற்ற உணவையும் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, வெறும் தரையில் படுத்து உறங்கும் இந்த வன்கண்மையுடைய கைம்மை வாழ்வை விட, கணவனின் எரியும் சிதையே எனக்கு மேலானது என்று புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது.

காப்பியக் காலமான சிலப்பதிகாரத்திலும், கோவலனை இழந்த கண்ணகியின் துயரைக் கண்டு, "கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்" (இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், வழக்குரை காதை). என அனிச்சையாகக் குறிப்பிடுவதோடு, பாண்டிய மாதேவி கணவன் இறந்த கணமே உயிர்விடுவதும் காட்டப்படுகிறது. இன்றைய நவீனக் காலத்திலும் இக்கொடுமை தொடர்வதைப் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன்,

"கோரிக்கை யற்றுக் கிடக்கு தண்ணே

வேரில் பழுத்த பலா"

(பாரதிதாசன் கவிதைகள் தொகுதி 1, ப. 86)

யாராலும் கோரப்படாமல் வேரில் பழுத்து வீணாகும் பலாப்பழத்தைப் போல விதவைகளின் வாழ்வு தேடுவாரற்று, நிராகரிப்பின் விளிம்பில் கிடப்பதாக வேதனைப்படுகிறார்.

கைம்பெண்கள் வாழ்வில் ஏற்படும் நவீன காலச் சிக்கல்கள்

இன்றைய நாளில் பெண்கள் கல்வி, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றில் முன்னேற்றம் பெற்றிருந்தாலும், சமுதாயம் அவர்களை நடத்தும் விதத்தில் பெரிய மாற்றங்கள் நிகழவில்லை. சமூகத்தில் "மனைவி இறந்தால் கணவன் புது மாப்பிள்ளை" ஆனால் கணவன் இறந்தால் பெண் 'விதவை' என்ற அவச்சொல்லுக்கு ஆளாகிறாள். 'விதவை' என்ற நிலை அவளை 'அவச்சகுனம்' என முத்திரைக்குத்துகிறது. அவளது வளையல்கள் கழற்றப்படுகின்றன; பூ, பொட்டு, மஞ்சள், நகைகள் மற்றும் வண்ண ஆடைகள் உடுத்துவது மறுக்கப்பட்டு, வெள்ளை அல்லது எளிய ஆடைகளே கட்டாயமாக்கப்படுகின்றன. சுப நிகழ்ச்சிகளில் அவர்கள் கலந்து கொள்ள அனுமதிப்பதில்லை; யாராவது நல்ல காரியங்களுக்காக வெளியே செல்லும்போது கைம்பெண்கள் எதிரே வரக்கூடாது என்ற அநாகரிகமான தடை நிலவுகிறது. இளம் வயதில் கணவனை இழந்த பெண்கள் தங்கள் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் திணறும் உளவியல் போராட்டங்களும், பொருளாதாரப்

பற்றாக்குறையால் ஆதரவற்ற சூழலில் தள்ளப்படும் அவலங்களும் இன்றும் தொடர்கின்றன. வேலைக்குச் செல்லும் கைம்பெண்கள் ஆண்களுடன் பேசினால், அவர்களது கற்பைச் சந்தேகப்பட்டு கொச்சைப்படுத்தும் போக்கு நிலவுகிறது; இதனால் மனமுடைந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.

ஆன்மீகத் தளத்தில் புறக்கணிப்பு

ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி தனது 'பூஜை' என்ற கதையின் மூலம் கைம்பெண்ணின் அவல நிலையை மிகத் தைரியமாகத் தோலுரித்துக் காட்டியுள்ளார். இக்கதையின் நாயகி பூரணி, கணவனை இழந்த ஒரு கைம்பெண். கணவன் உயிரோடு இருந்தவரை அவளை மதித்துக் குங்குமம் கொடுத்து ஆசீர்வதித்த அதே சமூகம், அவள் கைம்பெண்ணான பின் அவளை வெறுக்கிறது. கோவிலில் 'சுமங்கலி பூஜை' நடக்கும் இடத்திற்குப் பூரணி வருவதைக் கண்ட அர்ச்சகர், அவளைக் கூட்டத்தின் முன்னிலையில் மிகக் கொடூரமாக வைகிறார். "கோவிலில் சுமங்கலி பூஜை நடக்கும் நிலையில் பூரணி அங்கு வருவதைக் கண்ட அர்ச்சகர், என்ன அவசரம் சுமங்கலி பூஜை நடக்கப்போறப்போ? இன்னிக்கு நீ வரணுமா? ஸ்வாமிகள் கோவிலுக்கு எழுந்தருளி இருக்கறப்போ, இதென்ன அபசகுனம், சுமங்கலிப் பெண்களோடு ஒட்டாத தள்ளி நில்லு, குங்குமம், பூவு கொடுக்க லஜ்ஜையாயிருக்கும். மத்தவங்களுக்கும் அபசாரமா இருக்கும். நீ கிளம்பு இடத்தை காலிபண்ணு பூரணி..... கூட்டம் இல்லாத பொழுது, இன்னொரு நாளு வா... போ போ" (ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி சிறுகதைகள், 'பூஜை', பக்கம்: 206). இறைவனின் சன்னதியிலேயே ஒரு பெண்ணுக்கு அவளது கைம்மை நிலையின் காரணமாக நேரும் இந்த அவமானம், அவளது ஆன்மாவை எவ்வளவு தூரம் காயப்படுத்தும் என்பதை இக்கதை காட்டுகிறது.

குடும்ப வன்மம்

கணவனை இழந்த ஒரு பெண் தனது குழந்தைகளுக்காக வாழப் போராடும் எதார்த்தத்தை விவரிக்கிறது.

அப்பா இல்லாத தன் குழந்தைகளுக்குப் பண்டிகை மகிழ்ச்சியைத் தர விரும்பி, அவளது வீட்டில் பலகாரங்கள் செய்யும்போது அக்கம் பக்கத்தினர் அவளை வார்த்தைகளால் துளைக்கின்றனர். "செத்தது சொந்த புருஷனோ? வச்சுக்கிட்டவனோ? துக்கம் அனுஷ்டிக்காம துடைச்சுப் போட்டுட்டாளே..... ஒரு வருஷம் கூடவா காத்திருக்க முடியாது" (ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி சிறுகதைகள், 'நதியை கைது பண்ண', பக்கம்: 134.). குடும்ப உறவுகளின் விரிவாக அமையும் திருமண வாழ்க்கையில், கணவன் மறைந்தபோது மாமியாரால் ஏற்படும் கொடுமைகள் இதில் உச்சகட்டமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. சிவசுவை காதலித்துத் திருமணம் செய்து இரு குழந்தைகள் பள்ளிப் பருவம் எய்திய நிலையில் கணவன் இறந்துவிடுகிறான். அவளுக்கு ஆறுதல் கூற வேண்டிய மாமியாரே, அவளது காதலைக் கொச்சைப்படுத்தி, தன் மகனை விழுங்கியவள் என்று வன்மத்தைக் கக்குகிறான்.

"சந்தோஷமாக இருக்குடி எனக்கு. பால் பாயாசம் வச்சுக் குடிச்சிட்டு தான் வர்றேன். காதல் காதலனு உங்கிட்ட கெறங்கிப் பித்துப்பிடிச்சு அலைஞ்சான். என் வார்த்தைகள் கேட்காம அவனை இழுத்துட்டு வந்தே. என் கதறல் அவனுக்குக் கேட்கல்ல... என்னை உயிரோடு சாகடிச்சான். இப்ப அவன் அல்பாயுசுல போயிட்டான். முழுசா, எம்புள்ளையைத் தட்டிப் பறிச்சே. பறிக்குடுத்த வலி எப்படி இருக்கும்னு அனுபவி. சொகமா அனுபவி. திருப்தியாயிருக்கு பரம திருப்தி." (ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி சிறுகதைகள், 'நதியை கைது பண்ண', பக்கம்: 134). கணவனின் தாயே தன் மருமகனை நோக்கி இத்தகைய வன்மத்தைக் கக்குவது, கைம்பெண்கள் தங்களின் சொந்தக் குடும்ப அமைப்பிற்குள்ளேயே எவ்வளவு பெரிய உளவியல் சித்திரவதைகளை எதிர்கொள்கிறார்கள் என்பதை நிரூபிக்கிறது. சரசு என்ற பெண் செய்த தீபாவளிப் பலகாரங்களைத் தன் குழந்தைகளுக்கு அப்பா படத்திற்கு முன்னால்

வைத்து ஊட்டும் போது, இந்த வலிகளை மறந்து சிவசுவைக்கும் சேர்த்து ஊட்டுகிறாள்; இவ்வாறு கைம்பெண்கள் தனிப் பெண்ணாக எதிர்கொள்ளும் துயரங்கள் இதில் பதிவாகியுள்ளன.

உழைப்பிலும் கலையிலும் ஏளனம்

'சிலம்பின் மிச்சம்' கதையில் வரும் தங்கத்தாய், பூரணி ஆகிய இரு கைம்பெண்களின் கணவர்களும் சாலை விபத்தில் இறக்கின்றனர். தங்கத்தாய் இளமைக் காலத்தில் நாதஸ்வரக் கலையில் சிறந்து விளங்கி, பல பதக்கங்களைப் பெற்றவள்; அவளது நாதஸ்வரக் கச்சேரி இல்லாமல் திருவிழாக்களே நடக்காது. ஆனால், கணவனின் மறைவுக்குப் பின் வறுமையின் பிடியில் சிக்கி நாதஸ்வரத்தை விற்றுப் பசியாறும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள். கோவிலில் அன்னதானம் பெறச் செல்லும்போது, அங்கிருக்கும் தர்மகர்த்தாவிடம் தனக்கும் நாதஸ்வரம் வாசிக்க ஒரு வாய்ப்புத் தருமாறு கேட்கிறாள். அதைக் கேட்டு தர்மகர்த்தா ஊரறிய அவளைக் கேலி பேசுகிறார்.

"திருவிழால் வாசிக்க சான்ஸ் கேட்கறாளுங்க. கோவிலிலே ஊத உங்களுக்குக் கசக்குதா? அறுதாலிகளை மேடையேத்தினா நாம உருப்படுவோமா? நாம என்ன தெய்வக்கட்டளை பண்றோமா? வேற ஏதாச்சுமா? வெத்து நெத்திக்காரிகளை நாயனம் தூக்கவிட்டா நம்ம வாழ்க்கையுமில்ல துடைச்சு ஊதுங்கலேண்டா... தாலியறுத்த கம்மனாட்டிலாம் விட்டாப்பல ஆயிடும்..." "வெள்ளைச் சேலைக்காரியங்களை வெத்தலை பாக்கு வச்சு அழைக்கவா? விதவைங்க நாயனம் ஊதினா- நாராசாரமியில்ல இருக்கும்..." (ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி சிறுகதைகள், 'சிலம்பின் மிச்சம்', பக்கம்: 570). ஒரு பெண்ணின் அசாத்தியத் திறமையும், அவளது சாதனைகளும் அவளது கணவன் மறைந்த ஒரே காரணத்திற்காகச் சமூகத்தால் எவ்வாறு 'வெள்ளைச் சேலை' மற்றும் 'வெத்து நெத்தி' என்ற வார்த்தைகளுக்குள் சுருக்கப்பட்டு, அவமதிக்கப்படுகின்றன என்பதை இக்கதை காட்டுகிறது.

சமூகத்தின் இரட்டை நிலையும் ஆணாதிக்கச் சிந்தனையும்

ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினியின் கதைகள் ஒட்டுமொத்தமாகச் சமூகத்தின் ஒரு மிகப்பெரிய ஆணாதிக்கப் பாரபட்சத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. ஒரு ஆண் எவ்வளவு பெரிய துயரத்தைச் சந்தித்தாலும், அவனது மனைவி இறந்தாலும், அவனுக்குச் சமூகம் எந்தப் பழியையும் சுமத்துவதில்லை. அவனது திறமையோ, அவனது சுப காரியங்களில் பங்கேற்கும் உரிமையோ பறிக்கப்படுவதில்லை. அவன் மரணம் வரை சமூகத்தில் முழு மரியாதையோடு புகழுடன் வாழ முடிகிறது. ஆனால், பிறப்பைப் போலவே இறப்பும் ஒரு மனிதனுக்கு இயற்கையான ஒன்றுதான் என்றிருக்க, திருமண வாழ்வில் ஆண் முதலில் இறந்தால் மட்டும் பெண் ஏன் இவ்வளவு வார்த்தைகளால் துன்புறுத்தப்பட வேண்டும் என்ற சமூகக் கேள்விக்கு இக்கதைகள் சான்றாக அமைகின்றன.

முடிவுரை

ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினியின் சிறுகதைகள், நவீனச் சமூகத்திலும் கைம்பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் ஆண்மீக, பொருளாதார, கலை மற்றும் குடும்ப ரீதியிலான புறக்கணிப்புகளை மிக ஆழமாகப் பதிவு செய்துள்ளன. பெண்கள் கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்புகளில் எவ்வளவுதான் உயர்ந்து வேலைக்குச் சென்றாலும், கைம்பெண்களைப் பார்க்கும் சமூகத்தின் ஆணாதிக்கப் பார்வையும் சடங்குவாத மனோபாவமும் இன்னும் முற்றிலுமாக மாறவில்லை என்பதை இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை தெளிவுபடுத்துகிறது.

துணைநூல் பட்டியல்

1. அறவாணன், க.ப., சமூகவியல் நோக்கில் தமிழரின் திருமண முறைகள், தமிழ்க்கோட்டம், சென்னை. 1994
2. ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி, ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி சிறுகதைகள், காவ்யா வெளியீடு, சென்னை. 2009
3. சாமிநாதையர், உ.வே. (பதிப்பாசிரியர்), புறநானூறு மூலமும் உரையும், சென்னை. 2004
4. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், முல்லை நிலையம், சென்னை. 1992
5. புலியூர் கேசிகன், சிலப்பதிகாரம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. 1958